

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	4.Kf.700.037/2026/4.
A felperes:	felperes (felperes címe) ügyvédi iroda1
A felperes képviselője:	(felperesi képviselő címe, eljáró ügyvéd: dr. Benkő Ferenc ügyvéd)
Az alperes:	Magyar Nemzeti Bank (1054 Budapest, Szabadság tér 8-9.)
Az alperes képviselője: A per tárgya:	dr. Subai Gáspár kamarai jogtanácsos biztosításfelügyeleti ügyben indult közigazgatási jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (12. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 105.K.702.237/2025/11. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 112.000 (száztizenkétezer) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy a határozat jogerőre emelkedésétől számított 60 napon belül a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára fizessen meg 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes a egyesület¹ (korábban: egyesület²; a továbbiakban: egyesület vagy biztosító) felett, melynek a felperes az igazgatósági tagja és elnöke, felügyeletet gyakorol. 2022-ben a biztosítót felügyeleti intézkedés keretében a kialakult biztosítási szükséghelyzet okán pénzügyi terv készítésére kötelezte, valamint felügyeleti biztost rendelt ki; 2024. áprilisában ismételten felügyeleti biztos kirendelésére került sor, és új szerződések kötését, a meglévők meghosszabbítását a folyamatban lévő átfogó vizsgálat lezárásáig megtiltotta.

[2] A biztosító a tevékenység felhagyásáról döntött, az alperesnél a kisbiztosítói tevékenység gyakorlására vonatkozó engedély visszaadása iránt eljárást indított, és a létrejövő egyesület célját a jövőre nézve a mezőgazdasági termelők versenyképességének elősegítésében határozta meg. A biztosítási tevékenységből eredően a biztosítóval szemben perek vannak folyamatban, összesen 13.516.132 forint és járulékai megfizetése iránt; melyből 4.987.580 forintot kifizetett és 4.369.638 forintot ügyvédi letétbe helyezett. 2025. márciusában az új egyesületi célra figyelemmel 6.248.247 forintért egy mezőgazdasági eszközt vásárolt; banki folyószámláján és értékpáirszámláján 13.115.000 forint maradt.

[3] Az alperes a H-JÉ-II-55/2025. számú határozatával az igazgatóság tagja jogait és kötelezettségeit gyakorló, teljes jogkörű felügyeleti biztost rendelt ki a határozatban előírt időszakra a biztosítási tevékenységről szóló 2014. évi LXXXVIII. törvény (a továbbiakban: Bit.) 4. § (1) bekezdés 101., 102. pontjai, 291. § (1) bekezdés r) pontja, 295. § (1) bekezdése alapján, mivel a Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontja szerinti, a biztosítási szolgáltatásokat veszélyeztető szükséghelyzet fennállását állapította meg.

A kereset és a védirat

[4] A felperes keresetében a határozat megsemmisítését kérte. Az alperes biztosítási szükséghelyzet megállapításával kapcsolatos következtetésével szemben hivatkozott arra, hogy a likvid pénzeszközei (17,5 millió forint) a peres eljárásokban érvényesített követelés (mintegy 8,5 millió forint) kétszeresét teszik ki; a rendelkezésre álló pénzeszköz meghaladja az egyesület minimális szavatoló tőkéjét (15.552.000 forintot); a vagyon részét képezi 1.800.000 forint követelés, melyek fennállását már jogerősen megállapították; valamint a beszerzett mezőgazdasági eszköz mellett három gépjárműve is van. Az alperes semmilyen – a biztosítási szolgáltatások biztonságát veszélyeztető súlyos veszélyhelyzetet – nem tárt fel, határozata a Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontját sérti. Önmagában nem lehet további pénzkivonásra következtetni abból, hogy egy mezőgazdasági eszközt vásárolt. A súlyos veszélyhelyzetnek már egy kialakult állapotnak kell lennie, ugyanakkor az egyesület a követelésekre kellő fedezettel rendelkezik.

[5] Az alperes a jogszerű határozatára hivatkozással a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú ítélet

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. A perben arról döntött, hogy a Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontjában írt biztosítási szükséghelyzet fennállását a felperes által felhozott érvek megdöntik-e. Rögzítette, hogy a biztosítási szükséghelyzetet nem önmagában a biztosító súlyos pénzügyi helyzete eredményezte, emiatt a felperes szükségtelenül hivatkozott

az egyesület stabil anyagi helyzetére; a határozat okszerűen nem az egyesület vagyonának részletes bemutatásával volt támadható. Az alperes részletesen feltárta, hogy a Bit. rendelkezéseivel nem összeegyeztethető az új egyesületi cél megvalósításának megkezdése, konkrétan a mezőgazdasági eszköz megvásárlása súlyosan veszélyezteti az egyesület biztosítási tevékenységével összefüggő, különösen a peres követelések várható kielégítésének teljesülését. Az új egyesületi cél megvalósításának megkezdéséből alappal lehetett következtetni arra, hogy a biztosító további pénzkivonással járó – már a biztosítottak érdeksérelmét is eredményező – jogügyleteket fog kötni. E feltételezett magatartást tovább erősítette az a tény, hogy az egyesület az ügyvédi letétbe helyezett összeget nem kívánta kiegészíteni a peres követelések teljes összegére. A jogszabály veszélyhelyzet alatt nem egy kialakult állapotot ért, ellenkező esetben ugyanis a felügyeleti intézkedések lényege, azok preventív jellege veszne el. A felügyeleti biztos kirendelése megelőző jellegű intézkedés volt annak érdekében, hogy a biztosítónál előállt súlyos veszélyhelyzet a biztosítottak érdeksérelméhez ne vezethessen.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a határozat hatályon kívül helyezését kérte, mivel az elsőfokú bíróság jogértelmezése a Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontját sérti. Álláspontja szerint a szükséghelyzet körében szabályozott az olyan veszélyhelyzet kialakulása, amely a biztosítási szolgáltatások biztonságát fenyegeti. A jogszabály a múlt idő használatával a szükséghelyzetet megalapozó feltételként a veszélyhelyzet kialakulását írja elő. Az elsőfokú bíróság megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a mezőgazdasági eszköz megvásárlása súlyosan veszélyeztetné az egyesület biztosítási tevékenységével összefüggő követeléseinek kielégítését. Bemutatta ugyanis, hogy az egyesület megfelelő fedezettel rendelkezett a követelések kielégítésére, a mezőgazdasági eszköz vásárlása ezt negatívan nem befolyásolta. Az anyagi helyzetének értékelése során nem lehetett volna arra a következtetésre jutni, hogy a mezőgazdasági eszköz vásárlása a követelések kielégítését veszélyezteti.

[8] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Hangsúlyozta, hogy a Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontját nem a biztosító rendkívüli súlyos pénzügyi helyzete, hanem bármely egyéb, a biztosítási szolgáltatásokat veszélyeztető körülmény alapozza meg. A biztosító három biztosítási jogviszonyhoz kapcsolódó per folyamatban léte alatt kezdte meg az új egyesületi célnak megfelelő tevékenységet és fordított 6.248.247 forintot mezőgazdasági eszköz vásárlására; a határozat kelte időpontjában egyébként a Bit. 40. § (1) bekezdésének hatálya alá tartozott. A Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontjában írt veszélyhelyzet nem kívánja meg a már kialakult állapotot, hiszen akkor a felügyeleti intézkedés preventív jellege elveszne.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[9] A fellebbezés az alábbiak szerint nem alapos.

[10] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a megalapozottan megállapított tényállás alapján, a jogvita eldöntésére irányadó jogszabályi rendelkezések felhívásával, helyes jogi következtetést vont le a perbeli ügy eldöntésére nézve. Érdemi döntésével és annak indokaival az ítéltábla is egyetértett.

[11] A felperes fellebbezésében lényegében a Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontjára vonatkozó jogértelmezést vitatta, nézete szerint e jogintézmény jogalapját egy már fennálló (súlyos), bekövetkezett veszélyhelyzet teremti meg, ami a biztosító esetében nem volt megállapítható.

[12] A jogértelmezés kiindulópontját az képezte, hogy a felügyeleti biztos kirendelése, amint arra az elsőfokú bírósági is helytállóan utalt – egy preventív jogvédelmi eszköz, mely alkalmazása szükségességét a Bit. 320. § (1) bekezdésben foglalt biztosítási szükséghelyzet alapozza meg. A Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontja a biztosítási szükséghelyzet ezen esetköréhez azt a feltételt rendeli, hogy „a tevékenysége körében más olyan különösen súlyos veszélyhelyzet alakult ki, amely a biztosítási szolgáltatások biztonságát fenyegeti”. A rendelkezésre vonatkozó jogirodalmi nézet „a Bit. a biztosító szükséghelyzetbe kerülésekként értékeli, ha a biztosító tevékenysége körében a Bit. 320. § (1) bekezdése a)–d) pontjain kívüli más olyan különösen súlyos veszélyhelyzet alakult ki, amely a biztosítási szolgáltatások biztonságát fenyegeti. Ennek az esetkörnek a sajátossága, hogy az a)–d) pontokban foglaltakkal szemben itt nem feltétlenül a biztosító pénzügyi helyzete, az abban bekövetkező negatív változás ad jogalapot a szükséghelyzet megállapíthatóságához. (...)” [Nagykommentár a biztosítási tevékenységről szóló 2014. évi LXXXVIII. törvényhez - Szerkesztette Kovács Zsolt]. Ennek tükrében a „más olyan” kifejezésből az az elsőfokú bíróság által is elfogadott értelmezés elkövetkezik, hogy az ezen pontban szabályozott szükséghelyzetet már olyan tényállás is megalapozhatja, amely nem a biztosító aktuális pénzügyi nehézségével kapcsolatos. A veszélyhelyzet terminológia nyelvtani értelemben pedig azt jelenti, hogy fennáll a sérelem bekövetkezésének reális lehetősége. A jogalkotó a normaszövegben a veszélyhelyzet mellett valóban a „kialakult” fordulatot múlt időben használja, de ez nem vezet a felperesi jogértelmezés elfogadásához. A veszélyhelyzet ugyanis azzal már kialakultnak tekinthető, ha a biztosító olyan intézkedések fogantatását kezdi meg vagy egyes kötelezettségei teljesítését elmulasztja, melyek a teljesítőképessége megőrzésének kockázatát magában hordozzák. Az új egyesületi cél érdekében már eszközölt mezőgazdasági eszköz beruházás és a jövőben esetleg megvalósítani tervezett – a felügyeleti biztos kirendelésekor még nem ismert – fejlesztések, kiadások alappal vetik fel annak lehetőségét, hogy a biztosítási szolgáltatások anyagi biztonsága később veszélybe kerülhet. A Bit. 320. § (1) bekezdés e) pontjában írt veszélyhelyzet előállásához nincs szükség arra, hogy a szolgáltatások teljesítésének a megőrzése ténylegesen be is következzen.

[13] Az elsőfokú bírósággal egyetértőleg kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a szükséghelyzet megállapításához nem egyetlen tényező vezetett, hanem több körülmény együttes fennállása. A likvid vagyon és a biztosítási tevékenységből eredő követelések egymáshoz viszonyított arányát arra figyelemmel kellett értékelni, hogy a biztosítónak bevételei nincsenek, ugyanakkor szükségszerűen terhelik még más kiadások is. A mezőgazdasági gép megvásárlása egyrésztől annak bizonyosságául szolgált, hogy az egyesület az új célja megvalósítását már megkezdte, aziránt elkötelezett, oly módon is, hogy annak érdekében a pénzeszközeinek mintegy egynegyedét jelentő kiadást is teljesített. Nem volt kizárható az sem, hogy az új cél érdekében újabb kiadások lesznek. Ezt azzal együtt figyelembe véve, hogy a biztosítónak nincsenek bevételei, és a működési költségei viszont folyamatosan felmerülnek, megalapozottan lehet következtetni arra, hogy a követelések teljesítése kétségesse válik.

[14] A szükséghelyzetre vonatkozó következtetés körében az elsőfokú bíróság a likvid és nem likvid vagyonelemek értékelését egyaránt szükségtelennek tekintette, melyet a felperes a fellebbezésében jogszabálysértés megjelölése nélkül vitatott. Ha a felperes nem fogalmazza meg, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének indokait mennyiben és milyen okból kifogásolja, a másodfokú bíróság is csak visszautalni tud az elsőfokú bíróság ítéletében írtakra. A másodfokú bíróságnak nem feladata a kereset ismételt elbírálása, jogorvoslati eljárásban az elsőfokú ítéletet bírálhatja felül annak érdekében, hogy az ítélet esetleges hibáit orvosolja. Mivel a felperes ezen érveléséhez jogsértést nem társított, az nem volt a fellebbezési eljárás tárgya, ezért az ítéltábla ezen állítást nem vizsgálhatta, nem vizsgálta.

[15] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése értelmében kötelezte a pervesztes felperest az alperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, annak mértékét a Pp. 81. § (1)-(2), (5) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (3) bekezdés a) pontjára, 3. § (2) bekezdésére, 4. § (1) bekezdésére figyelemmel állapította meg.

[17] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 62. § (1) bekezdés h) pontjában biztosított tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (3) bekezdés c) pontja és 46. § (1) bekezdés alapján meghatározott (48.000 forint) összegű fellebbezési illetéket a felperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján megfelelő eltéréssel alkalmazandó, a Pp. 101. § (1) bekezdése, valamint 102. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az állam javára az állami adó- és vámhatóság által közzétett illetékbevételei számla javára. A fizetendő illeték az Itv. 78. § (4) bekezdése alapján a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé, figyelemmel a Pp. 358. § (2) bekezdésére is. Az illeték megfizetése során a közleményben fel kell tüntetni a Fővárosi Ítéltáblát, a bíróság ügyszámát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát [30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés c) pont]. Amennyiben a felhívásnak a kötelezett megjelölt határidőben nem tesz

eleget, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

[18] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. március 10.

dr. Kecskés Zsófia s.k.
a tanács elnöke

dr. Zakócs Ildikó s.k.
előadó bíró

dr. Kincsesné dr. Szalai Kornélia s.k.
bíró